

TEMPS MODERNS

FULLS DE CINEMA

Núm. 5

Setembre 1994 (Jean Renoir)

Edita: Centre de Cultura "Sa Nostra"

EDITORIAL

DE KAFKA A BRONTË

L'estiu és mort, visca l'estiu. Ja n'hem passat un altre. A posta, ara, reprenem la tasca interrompuda. D'entrada hem de fer esment al cicle **99 anys de cinema**. Esperam tancar-lo amb èxit, ara començarem a treballar per oferir un centenari així com cal. Sapigueu també que el lapse de dos mesos en què ho ha sortit la revista pot desfesar l'actualitat d'alguns articles però, en cap dels casos, ja ho comprovareu, ha afectat la qualitat i l'interès. Per això els publicam.

Se'n diu de l'estiu que és temps que afavoreix el lleure, la lectura i d'altres plaers, solitaris o no, als quals les altres èpoques de l'any potser no hi dedicam l'atenció que exigeixen o que voldríem.

L'estiu no és temps de cinema, i això ho saben els empresaris del sector. No és cap secret si deim que el període estiuenc no ofereix regularment una programació especialment interessant a les cartelleres. Estrenes poc atractives omplen les pantalles durant setmanes, espais de temps impensables si aquestes mateixes pel·lícules s'haguessin estrenat qualsevol altra època de l'any. Tal vegada el plaer principal que hi trobam a l'estiu és al marge de l'aspecte purament cinematogràfic. Parl de l'aire condicionat, que sempre és un atenuant davant la crueltat climàtica de l'exterior.

Així doncs, cal parlar d'un acabament i d'un començament de temporada. Si hi estam d'acord afegirem que *Kafka* —esquizofrènia a poalades— va cloure l'anterior i que aquesta que ve ens permet esbrinar a l'horitzó unes *Cumbres borrascosas* —tant de bo que plugués!— en què el text original que ha inspirat la pel·lícula és tan interessant com el repartiment: un

FOTOGRAMA DE *UNE PARTIE DE CAMPAGNE*, DE JEAN RENOIR

Ralph Fiennes fora del camp de concentració i una Juliette Binoche en aquesta producció britànico - nord-americana.

Entre i entre, bé, hem pogut prendre el sol, llegir —efectivament— i pensar. Això gairebé ha estat el pitjor. Només ens ha servit per complicar-nos una mica més encara. Hem descobert que ja ens hem allunyat molt d'aquell *Verano del 42*, però també, tanta sort, som encara més enfora d'aquell *Largo inverno del 39*. Tot això sense arribar tampoc a representar el paper de **replicant bladerunnerià** i destrossar el cap d'aquell que gosi reivindicar l'autoria de nosaltres mateixos. No, no cal parlar afortunadament de situacions límit tot i el final de mil·leni que ens ha tocat viure.

Bé, si no us ha avorrit massa aquest itinerari al qual us hem convidat des de les primeres ratlles, potser encara ens permetria demanar-vos que ens acompanyàssiu una estona més de cap allà al fons. Així, molt bé, gràcies, ara anau en compte no ensopegar, entrau, ja aguantarem les cortines mentres, ara ve l'acomodador, el veieu?, sí amb la jaqueta roja i la llanterna. Que us acompanyi al seient i a gaudir-ne. No ho podem evitar, forma part del nostre món.